

HỒI 127

Huyết Chiến Tương Dương

Hạn kỳ mười ngày, nháy mắt đã trôi qua. Lúc ba người rời khỏi Đại Hồng Sơn đều cảm thấy bản thân đã hoàn toàn thay đổi. Bạt Phong Hàn thoát nhìn có vẻ gan to hơn trời, nhưng kỳ thực lại vô cùng cẩn thận, dọc đường luôn dùng mọi thủ đoạn để dò la tung tích địch nhân, tránh chuyện trúng phải mai phục bất ngờ.

Đi về phía Tương Dương được một ngày đường, ba người mỗi dừng lại nghỉ ngơi ở dưới chân một ngọn đồi, đào mấy củ khoai núi lên ăn lót dạ.

Bạt Phong Hàn ngửa mặt nhìn bầu trời sao lấp lánh nói: “Dù Loan Loan yêu nữ có cơ trí hơn người tới đâu cũng không thể nào đoán được chúng ta lại chịu ngoan ngoãn ẩn trốn mười ngày, cùng lắm cũng chỉ cho rằng chúng ta đã bí mật Bắc thượng Lạc Dương, vì vậy trên đường có lẽ cũng không có gì nguy hiểm lắm”.

Khấu Trọng dựa lưng vào một tảng đá, vươn vai lười nhác nói: “Vậy thì chúng ta hãy tìm cách nhanh nhất để tới Lạc Dương, bọn Đoạn Ngọc Thành giờ này chắc đang sốt ruột lắm! Hà...có lẽ bọn chúng đã lọt vào tay Loan Loan yêu nữ rồi cũng không chừng”.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: “Yên tâm đi! Bốn người đó đã đi theo hai người lâu như vậy, lại biết tình thế hung hiểm, tự động sẽ ẩn giấu hành tung. Nói thật, ta bắt đầu cảm thấy tôn trọng hai người từ lần cùng Quân Du truy bắt hai người mà không được đó. Đó căn bản là một chuyện không thể xảy ra, khi ấy khinh công của hai chúng ta hơn xa hai người, vậy mà càng đuổi lại càng cảm thấy xa vời, đến tận bây giờ mà ta vẫn nghĩ không thông nguyên nhân tại sao nữa”.

Từ Tử Lăng điềm nhiên hỏi: “Lúc ấy nếu đuổi kịp chúng ta, có phải Bạt huynh sẽ ra tay hạ độc thủ không?”.

Bạt Phong Hàn tựa như không hề để ý, lơ đãng nói: “Con người đều phải chết, chết sớm hay muộn cũng là chết thôi. Nếu hai người đã từng sống giữa đám mã tặc trong đại sa mạc như ta, có lẽ cách nhìn với cái gì mà sinh sinh tử tử cũng lãnh đạm đi rất nhiều. Hai

người có hiểu ý ta không? Trên đời này chỉ có kẻ mạnh mới có thể xưng hùng, tất cả những thứ khác đều là giả dối hết”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Nếu kẻ mạnh đó có thể lấy đức phục chúng, không phải là hơn dùng sức mạnh khuất phục kẻ khác hay sao?”.

Bạt Phong Hàn cười khẩy nói: “Kẻ mạnh chính là kẻ mạnh, tất cả những thứ khác chỉ là thủ đoạn và sách lược để đạt được mục đích của y mà thôi. Thử xem những bậc đế vương thành đại nghiệp từ xưa tới nay, có ai mà không là hạng tâm lang thủ lật cơ chứ? So với Tắt Huyền giết người như ngóe kia, Bạt mỗ vẫn còn kém nhiều lắm!”.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn sang Khấu Trọng, thấy gã vẫn ngửa mặt ngắm sao, im lặng không nói gì, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút thất vọng.

Bạt Phong Hàn thông dong nói: “Mỗi người đều có tín niệm và phong cách hành sự riêng của mình. Đừng tưởng rằng ta hiểu chiến hiểu thắng là sẽ không phân phải trái, giết người bừa bãi. Được rồi, trở về chuyện chính thôi. Ta thấy sau khi chúng ta tới Tương Dương, mua cũng được, cướp hay trộm cũng được, thế nào cũng nên kiếm lấy một con thuyền, dọc theo Hán Thủy đi về phía Bắc, như vậy sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian, ý hai người thế nào?”.

Khấu Trọng liếc mắt nhìn y nói: “Trong túi Bạt huynh không phải có đủ tiền hay sao? Vừa cướp vừa trộm không phải là hành vi của anh hùng hảo hán đâu”.

Bạt Phong Hàn phì cười nói: “Nếu hai người ngại thì chuyện này để ta xử lý được rồi, Bạt mỗ tuyệt đối không bạc đãi người nào chịu bán thuyền đâu”.

Một cơn gió đêm thổi tới, làm cả ba đều cảm thấy thoải mái, tự do tự tại vô cùng.

Khấu Trọng cười cười nói: “Nghe Bạt huynh nói thì dường như trong túi có rất nhiều tiền, cuộc sống không cần lo nghĩ điều gì, tiểu đệ đây vô cùng ngưỡng mộ. Không biết có thể thỉnh giáo cách kiếm tiền của Bạt huynh được không?”.

Bạt Phong Hàn cười lên ha hả: “Chúng ta còn đi với nhau một thời gian nữa, Khấu huynh đệ cứ để ý sẽ biết ngay!”. Tiếp đó khước miệng y lại nở một nụ cười âm trầm lạnh lùng, trầm giọng nói: “Chỉ cần để ta bắt được người của Âm Quý Phái, ta sẽ có cách buộc hẳn phải khai ra sào huyệt của chúng ở đâu, lúc đó chúng ta sẽ chuyển mình thành ám, dùng mọi thủ đoạn ám sát từng tên một, để Chúc Ngọc Nghiền biết hậu quả khi đắc tội với Bạt Phong Hàn này”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều thầm rung động. Có lẽ Bạt Phong Hàn không phải người xấu, nhưng khi trở mặt thành thù, y nhất định là một địch nhân vô cùng đáng sợ.

oOo

Quá trưa ngày hôm sau, ba người đã tới Tương Dương, cổng thành lại mở ra, tất cả trở lại bình thường như trước. Sau khi nộp thuế vào thành, bọn gã tìm lấy một khách điểm trọ lại.

Bạt Phong Hàn tắm rửa xong liền đi thu xếp chuyện tìm thuyền Bắc thượng, hai gã nhàn rỗi vô sự, liền đi sang cửa tiệm gần đó mua mấy bộ y phục mới, rồi tìm một tửu điểm, mỗi gã gọi một bát mì ngỗng húp xì xụp. Đã qua giờ cơm trưa nên tửu điểm này vắng vẻ lạnh tanh, ngoại trừ hai gã ra chỉ có hai bàn là còn khách nhân.

Khấu Trọng thấp giọng nói: "Ta chưa từng cảm thấy mục tiêu tranh bá thiên hạ lại xa vời như bây giờ, nhưng hơn mười ngày trước, khi ta đứng trên tường thành Cảnh Lăng, cảm giác như là cả thiên hạ như đang thần phục dưới chân ta vậy, còn ta thì mãi mãi không thể bị đánh ngã! Hà...".

Từ Tử Lăng nói: "Đó là vì ngươi là người không chịu nổi tịch mịch. Mười ngày tiềm tu trong núi sâu này, nhất định là đã làm ngươi buồn đến phát điên lên rồi đúng không?".

Khấu Trọng trầm ngâm nói: "Ta không cảm thấy vậy, mười ngày này ta cũng chuyên tâm nhất trí như ngươi vậy, vừa hưởng thụ niềm kích thích khi đao kiếm tương giao, lại vừa ngây ngất trong sự tĩnh lặng mỗi khi một mình tham luyện công phu. Có lúc ta đã quên sạch hết cả Lý Tú Ninh, Tống Ngọc Trí, thoải mái như phi diều du ngư, vô tư vô lự, có lúc nội công lại xuất kỳ đại tiến, thậm chí có thể khống chế cả tốc độ xoáy của Loa Hoàn Kinh, cảm giác đó giống như là trở thành Ninh Đạo Kỳ vậy, cảm tưởng mình là thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng thú vị lắm!".

Từ Tử Lăng vỗ bàn thốt lên: "Giả như chúng ta có thể khống chế được tốc độ của Loa Hoàn Kinh, tỷ như trước chậm sau nhanh hoặc trước nhanh sau chậm, chỉ sợ là cả lão Bạt cũng không đỡ được mấy chiêu đâu. Có điều muốn đạt được cảnh giới đó, chặng đường trước mắt vẫn còn dài lắm!".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Thì ra ngươi cũng cảm nhận được khả năng tuyệt diệu này, ta còn tưởng đó là ảo giác của mình nữa chứ!”.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói: “Lần này đi cùng lão Bạt nhiều ngày như vậy, là phúc hay là họa ta vẫn chưa dám khẳng định. Nhưng ta có thể khẳng định chắc chắn một điều rằng trước mắt nó rất có ích với chúng ta, ít nhất là ngươi cũng cảm nhận được sự khoan khoái tự tại khi không có gánh nặng tinh thần nào, làm giảm đi mấy phần dã tâm tranh bá thiên hạ của ngươi, bằng không ngươi làm sao cảm nhận được mục tiêu tranh bá thiên hạ càng lúc càng xa vời như vậy chứ?”.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Huỳnh đệ ngươi lại giỡn với ta rồi, có điều vậy cũng gọi cho ta một ý nghĩ rất hay. Nếu như ta vừa tranh hùng với người, lại vừa giữ được cõi lòng vô ưu vô lự, không để ý tới mọi sinh tử vinh nhục nữa, hừ, lúc đó thì thiên hạ còn ai có thể làm địch thủ của ta nữa chứ? Bà nó chứ, ta sẽ dùng Dịch Kiếm Thuật trên chiến trường, viết thành một bộ Khấu Tử Binh Pháp, lúc ấy thiên hạ không phải của ta thì còn của ai nữa chứ?”.

Nói tới đây, hai mắt gã sáng bừng lên hai luồng dị quang, ai nhìn cũng không khỏi dâng lên cảm giác khiếp sợ.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Những lời này nói ra thì dễ, nhưng làm thì khó lắm. Ví như lần đó khi đứng trên đầu thành Cảnh Lăng, đối diện với thiên quân vạn mã của lão gia, ngươi có thể cảm thấy nhẹ nhõm ung dung được không?”.

Khấu Trọng nói: “Lúc đó đương nhiên không thể thoải mái bởi vì ta bị cảnh tượng tử vong hủy diệt xung quanh làm kích động, tình cảm không thể ổn định. Nhưng nếu ta coi cả chiến trường là một bàn cờ lớn, tất cả binh tướng đều là quân cờ, còn ta thì là người chơi cờ, nhàn nhã bày quân bố trận, như vậy không phải là nhẹ nhàng thoải mái lắm sao?”. Tiếp đó lại mỉm cười: “Khấu Tử Binh Pháp đệ nhất yếu quyết: Tâm pháp chí thượng, đàm tiếu dụng binh!”.

Từ Tử Lăng thở dài nói: “Hiện giờ ngươi chỉ thiếu mỗi binh tướng thủ hạ thôi, bằng không ta thật lo lắng cho địch nhân của ngươi đấy”.

Khấu Trọng đang định nói gì đó thì chợt nghe một tràng cười từ ngoài cửa truyền vào, tiếp đó là một giọng nam the thé vang lên: “Từ huỳnh, Khấu huỳnh, hai vị khỏe chứ! Tháp Bạt Ngọc xin có lời thỉnh an”.

Hai gã giết mình đánh thót, vội đưa mắt nhìn ra cửa, quả nhiên thấy Tháp Bạt Ngọc, đệ tử mà Tất Huyền phái tới Trung nguyên tìm Bạt Phong Hàn tính sổ đang bước vào, lập tức thầm kêu khổ trong lòng.

Tháp Bạt Ngọc ăn mặc như một vị vương tôn công tử mặt hoa da phấn, áo gấm hoa y, thắt lưng đeo độc môn binh khí Ứng Trảo Phi Chuỳ, hay nhất là cặp ung trảo kia bắt chặt lấy nhau, trở thành một chiếc thắt lưng vô cùng đặc biệt. Y mặt mày hớn hớn bước tới cạnh bàn của hai gã, ồ lên một tiếng kinh ngạc: “Thần sắc hai vị huynh đài sao lại cổ quái như vậy chứ? Có phải vì cái hẹn nửa năm giao sách ở Lạc Dương nên cảm thấy ngại ngùng hay không?”.

Hai gã nghe khẩu khí châm chọc của y, trong lòng đều thầm biết chuyện chẳng lành. Tháp Bạt Ngọc bản thân đã là cao thủ nhất đẳng, khi đó chỉ một mình y ứng phó với hai người bọn gã, lại thêm cả Lưu Hắc Thát và Gia Cát Uy Đức mà vẫn chiếm được thượng phong, tuy võ công y vị tất đã hơn được Bạt Phong Hàn, nhưng cũng chẳng kém hơn là mấy, huống hồ y còn một vị sư muội xinh đẹp võ công cũng không hề thua sút là Thuần Vu Vi mà Bắc Tái Thập Bát Phiêu Kỵ do đích thân Tất Huyền huấn luyện nữa. Mặc dù võ công bọn gã giờ đã đại tiến, song nếu hai bên trở mặt động thủ, tình hình cũng không thể nào lạc quan được.

Khấu Trọng cười xoa nói: “Tháp Bạt huynh xin bớt giận, những tao ngộ mà năm nay hai huynh đệ chúng ta gặp phải không thể một lời mà nói hết được, mời huynh ngồi xuống, gọi bát cháo hay bát mì ăn cho bình tĩnh trở lại rồi chúng ta bàn tính kế lâu dài được không?”.

Tháp Bạt Ngọc cười lên ha hả, ngồi xuống chậm rãi nói: “Tiểu nhị đã chạy hết rồi, làm sao gọi đồ ăn đây?”.

Hai gã ngạc nhiên nhìn qua, chẳng những phát giác hai tên tiểu nhị đã trốn đâu mất, mà cả thực khách của hai bàn bên cạnh cũng đã len lén bỏ đi từ lúc nào, cả ngôi tửu điếm rộng lớn, chỉ còn lại mình hai gã với Tháp Bạt Ngọc.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Chúng ta đang chuẩn bị Bắc thượng tới Lạc Dương tìm Tháp Bạt huynh, Tháp Bạt huynh chớ nên hiểu lầm”.

Tháp Bạt Ngọc mỉm cười nói: “Hai vị chớ nên lo lắng mới đúng. Lần này tiểu đệ tới đây thực ra là có chuyện khác muốn cùng hai vị thương lượng. Chuyện Trường Sinh Quyết có thể tạm thời đặt sang một bên, đợi chuyện này giải quyết xong rồi mới xử lý, không hiểu ý hai vị thế nào?”.

Khấu Trọng tỏ ý không vui nói: “Chúng ta phải lo lắng chuyện gì chứ?”.

Tháp Bạt Ngọc nhéo miệng nở một nụ cười bí hiểm: “Vậy thì tốt quá rồi, tiểu đệ có một vấn đề, mong hai vị huynh đài cho một đáp án”.

Từ Tử Lăng nói: “Xin Tháp Bạt huynh cứ nói!”.

Tháp Bạt Ngọc hồ hững nói: “Lần này bọn tiểu đệ tới Tương Dương, mục đích chủ yếu là truy sát tên gian tặc Bạt Phong Hàn, gặp phải hai vị chỉ đơn thuần là chuyện ngẫu nhiên, lại càng không thể ngờ hai vị lại đi cùng đường với tên gian tặc ấy. Nói thực lòng, cả tiểu đệ lẫn Thuần Vu sư muội đều rất có hảo cảm với Khấu huynh và Từ huynh, lại được hai vị chịu hào sảng mà cho mượn Trường Sinh Quyết, thế nên mới đặc biệt tới đây xin hai vị đứng ngoài chuyện này, đừng để bản thân mình bị cuốn vào ân oán giữa chúng tôi và Bạt tặc. Vấn đề chỉ có như vậy, xin hai vị cho một đáp án ngay tại đây!”.

Hai gã đảo mắt nhìn nhau, đều cảm thấy khó xử. Hiện giờ bọn gã và Bạt Phong Hàn đang ngồi cùng thuyền, lại có cùng một kẻ thù là Âm Quý Phái, nay sự tình còn chưa bắt đầu mà hai gã đã tự thủ bàng quan trước sự an nguy của Bạt Phong Hàn, như vậy làm sao tiếp tục nhìn mặt nhau nữa, nói gì đến chuyện liên thủ hợp tác?

Khấu Trọng cười gượng gạo nói: “Không phải huynh đệ chúng ta muốn đổi đầu với Tháp Bạt huynh, lại càng không muốn mất đi tình bạn giữa hai bên, có điều đề nghị này của Tháp Bạt huynh quả thực làm huynh đệ cảm thấy khó xử vô cùng. Nhưng nếu Tháp Bạt huynh và Bạt huynh công bằng quyết đấu, chúng ta tuyệt đối không can thiệp vào chuyện của hai người”.

Tháp Bạt Ngọc lặng thinh không nói một hồi, ánh mắt sáng rực tinh quang quét mấy lượt trên mặt hai gã, thở dài nói: “Hai vị huynh đài có biết tại sao người trong tử điểm này đột nhiên lại chạy trốn hết không?”.

Hai gã thâm sợ hãi, vận công vào song nhĩ, lập tức cảm thấy tình hình dị dạng bên ngoài tử điểm.

Tháp Bạt Ngọc mềm mỏng nói: “Từ khi Lý Mật hạ Bồ Sơn Công Lệnh truy sát hai vị, những người muốn lấy mạng hai vị trên giang hồ càng nhiều không kể xiết, trong đó thì Ứng Lý Liên do Kim Ngân Thương Lăng Phong và Bàn Sát Kim Ba lập nên là có thanh thế lớn nhất, đã tụ tập được hơn trăm nhân vật võ lâm, trong đó có không ít cao thủ bất phàm đang toàn lực truy sát hai vị, vì vậy tình hình lúc này của hai vị thực sự vô cùng nguy hiểm. Hiện giờ Tháp Bạt Ngọc chỉ có thể tận nghĩa bằng hữu mà tới thông tri cho hai vị một tiếng thôi!”.

Khấu Trọng bình tĩnh nói: “Có phải bọn chúng đang ở bên ngoài không?”.

Tháp Bạt Ngọc nói: “Bọn họ chỉ là một trong các lộ nhân mã, Khấu huynh và Từ huynh phải hết sức cẩn thận”.

Nói đoạn liền dài người đứng dậy, chậm rãi thông dong bước ra ngoài.

Khấu Trọng nhìn sang Từ Tử Lăng, thấy gã khẽ gật đầu, cả hai liền cùng lúc bật người khỏi ghế, lao vút lên không, phá vỡ mái ngói nhảy lên nóc nhà, làm ngói vụn vỡ bay tung toé. Hai gã đảo mắt một vòng, lập tức ngẩn người ra.

Chỉ thấy các mái nhà xung quanh đó đều đã đứng đầy người, ít nhất cũng phải đông tới hơn trăm. Bàn Sát Kim Ba và Kim Ngân Thương Lăng Phong đứng trên nóc một căn tiệm ở phố đối diện, dáng vẻ như sắp bắt ngao trong rọ.

Một tràng cười dài vang lên trên một nóc nhà phía sau.

Hai gã quay lại nhìn, thấy người vừa phát ra tiếng cười là một trung niên cao gầy, dáng vẻ tiêu sái tuấn dật, gương mặt thoáng hiện sắc âm trầm, khiến nụ cười của y mang theo một vẻ lãnh khốc tàn nhẫn. Người này mỗi tay cầm một cây đại đao, oai phong như thiên tướng, bên cạnh còn có hơi mười người cao thấp gầy béo khác nhau, Thái Dương huyết người nào người nấy đều gồ cao, thần khí dồi dào, xem ra cũng không phải hạng dễ đối phó.

Người kia vừa cười vừa trầm giọng nói: “Bản nhân Tiền Độc Quan, thành chủ Tương Dương, hôm nay đặc biệt tới đây bá hội Khấu huynh và Từ huynh, hai vị đều khoẻ cả chứ?”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liếc mắt nhìn nhau, lần đầu tiên cảm thấy tình hình bắt đầu nghiêm trọng. Nếu chỉ có bọn nhân vật võ lâm như Lăng Phong, Kim Ba thì bọn gã đánh không lại cũng có thể đào tẩu, nhưng nếu cả Tiền Độc Quan cũng tham dự vào chuyện này, vậy thì chẳng khác gì cả thành đều là địch nhân, có thể đào tẩu hay không quả thực không thể nắm chắc được.

Kim Ba hừ lạnh một tiếng để thu hút sự chú ý của hai gã rồi cười gian xảo nói: “Nếu hai vị chịu buông vũ khí, thúc thủ chịu trói, Kim Ba ta đảm bảo trước khi đem hai vị hiến lên Mật công sẽ đối đãi thật tốt với hai vị”.

Khấu Trọng lắc đầu bật cười, nhìn sang phía Tiền Độc Quan nói: “Lão Tiền ngươi trở thành nha trảo của Lý Mật từ lúc nào vậy? Không phải giang hồ truyền ngôn rằng Tiền Độc Quan trước giờ luôn giữ vững lập trường trung lập, không ai mua chuộc được hay sao?”.

Từ Tử Lăng lập tức họa theo gã: “Khấu thiếu gia ngươi không biết rồi. Cái này gọi là người có lúc này lúc khác, hiện giờ lão Đỗ đã chiếm lấy Cảnh Lăng, không lâu sau thì sẽ tiến

về hướng Bắc, Lão Tiền tự nhiên phải tìm lấy một vị chủ nhân để lo cho mình rồi! Không ngờ người thông minh như người cũng có lúc hỏi một câu ngu ngốc như vậy?”.

Nghe hai gã người một câu ta một câu châm chọc chủ nhân mình, đám thủ hạ bên cạnh Tiền Độc Quan đều sầm mặt xuống, hai mắt sáng rực sát cơ, dõm bước tiến lên. Nhưng Tiền Độc Quan lại không hề tỏ ra tức giận, đập nhẹ hai thanh đao trong tay lại để ra hiệu cho thủ hạ đứng yên, ung dung nói: “Nếu hai vị chịu đem bí mật về Dương Công Bảo Khố nói ra, Tiền mỗ lập tức triệt thoái khỏi trường phân tranh này, không biết ý hai vị thế nào?”.

Khấu Trọng phì cười nói: “Làm gì có chuyện dễ như vậy, nếu Tiền huynh chịu bảo đảm chúng ta có thể an toàn rời khỏi đây, chúng ta sẽ nói ra bí mật của bảo khố. Chúng ta không có nhiều thời gian, xin Tiền huynh hãy quyết định cho nhanh!”.

Đám người bên Lăng Phong lập tức lộ thần sắc khẩn trương, chăm chú chờ nghe đáp án của họ Tiền.

Tiền Độc Quan mỉm cười nói: “Khấu huynh muốn ly gián giao tình giữa ta và Kim Ba huynh thì chỉ uống phí tâm cơ mà thôi. Không nói nhiều lời nữa, hai vị một là thúc thủ chịu trói, hai là nạp mạng tại đây, không có thỏa hiệp gì nữa!”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc ngửa mặt cười dài, tiếp đó nhảy xuống lỗ thủng trên mái ngói trở vào bên trong tử điểm.

oOo

“Bình!”.

Trước khi địch nhân kịp tràn vào trong tử điểm, Khấu Trọng đã phá vỡ vách tường, nhảy sang một cửa tiệm bên cạnh.

Đó là một tiệm tạp hoá, người trong tiệm sớm đã nghe phong thanh đóng cửa không buôn bán, ông chủ và hai người giúp việc đang đứng quan sát động tĩnh bên ngoài qua một ô cửa sổ nhỏ, đột nhiên thấy bức tường sụp xuống, tiếp đó hàng hóa cùng với cát đá bắn tung toé, trong tiệm lập tức hỗn loạn như vừa bị địa chấn. Cả ba người đang ngó người tròn mắt há miệng ra nhìn thì Khấu Trọng đã lướt tới bên cạnh ông chủ như một tia chớp, dúi một đinh vàng vào tay y, còn không quên mỉm cười nói: “Ta mua hết những thứ dưới đó!”.

Sau đó gã lập tức nhảy lui lại, cùng với Từ Tử Lăng chạy biến ra cửa sau, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Bình!”.

Từ Tử Lăng vung chân đá bay cánh cửa gỗ, chạy vào trong ngõ nhỏ phía sau tiệm tạp hoá, rồi phóng như một mũi tên về phía cuối ngõ. Khấu Trọng rút Tĩnh Trung Nguyệt, theo sát phía sau. Hai gã từ nhỏ tới lớn không có lúc nào là không đánh nhau rồi lại chạy trốn, nên về mặt này tự nhiên là rất thành thạo.

Tiếng gió nổi lên.

Từ Tử Lăng vẫy tay ra hiệu cho Khấu Trọng, thay đổi phương hướng, nhảy lên bức tường bên cạnh quan sát, thấy khắp bốn phương tám hướng đều là địch nhân đang tràn tới, vội vàng nhảy xuống khu vườn trong một toà trạch viện lớn. Tiếng chó sủa vang lên, ba con ác cẩu lao như điên cuồng về phía hai gã.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng đều là người yêu quý động vật, vội tung mình bay lên, hạ thân xuống một cành cây chìa ra, mượn lực đàn hồi phóng lên cao, vượt qua hai nóc nhà, đáp xuống một mái ngói gần đó.

“Xuy Xuy!” Một đợt tên không biết từ đâu bắn tới, bức hai gã phải nhảy xuống con phố lớn dưới đất.

Tiếng hò hét vang lên chói tai, địch nhân lần lượt từ các nóc nhà xung quanh nhảy xuống, lập trận thế bao vây hai gã vào giữa. Lúc này đã quá giờ cơm trưa, trên phố người đi kẻ lại nhộn nhịp, xe ngựa như nước, đột nhiên có biến hóa bất ngờ này khiến mọi người loạn như kiến vỡ tổ, người người tranh nhau chạy trốn, xe ngựa dón vào một đồng, khiến cả người đánh xe lẫn khách ngồi xe đều hoảng hốt nhảy xuống bỏ chạy toán loạn.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chạy lẫn lộn trong đám người đang hoảng loạn, lách người nấp vào trong một tiệm hoa quả, trong lòng thầm xin tha lỗi rồi thuận tay hất đổ hai sọt dưa xuống đất. Hai tên địch nhân vừa nhảy bổ vào theo, vừa hay giẫm chân lên những trái dưa đang lăn dưới đất, lập tức ngã nhào lăn lông lốc như hai quả hồ lô, lúc lồm cồm ngược nhìn lên thì hai gã đã chạy ra ngoài theo lối cửa sau.

Hai gã gỡ hết tốc lực tháo chạy sang một con phố khác, nhằm hướng Nam thành môn phóng đi. Lúc này bọn gã đã thoát khỏi trùng vây, bỏ lại địch nhân ở phía sau.

Hai đám nhân mã đuổi sát theo sau, đi tới đâu là làm dân chúng hoảng loạn tới đấy, tiếng kêu gào cùng tiếng la hét vang động cả một góc thành.

Trong chốc lát hai gã đã chạy vào con phố lớn nối liền Nam Bắc thành môn, Nam thành môn thấp thoáng hiện ra ở cuối con đường.

Bọn gã vốn định liều mình xông phá Nam môn, chẳng ngờ vừa liếc nhìn đã thấy cửa thành đóng chặt, hơn nữa cả đoạn đường hơn hai trăm trượng cách cổng thành lại không một bóng người, đáng nghi vô cùng. Khấu Trọng lập tức quyết đoán nói: “Bắc môn!”.

Từ Tử Lăng cùng gã tâm ý tương thông, trước khi Khấu Trọng lên tiếng đã đảo người chạy về hướng cửa Bắc.

Phía Nam môn lập tức xuất hiện Tiền Độc Quan và một đám thủ hạ, điên cuồng lao theo hai gã, điệu bộ hung hãn kinh người.

Lúc này hai gã đã chạy xa được hơn trăm trượng, từ các nóc nhà hai bên đường không ngừng có người nhảy xuống, nhưng đều thiếu một chút mới chặn được hai gã. Ngựa xe và người đi đường chạy toán loạn trở thành những chướng ngại vật cản bước địch nhân tốt nhất cho hai gã.

Chỉ trong thời gian mười hơi thở, hai gã đã vượt qua được khoảng giữa của con phố dài.

Chợt đám người phía trước dạt sang hai bên, hơn ba chục kinh trang đại hán dưới sự dẫn đầu của Kim Ba, Lăng Phong xông tới hai gã như nước triều dâng. Trên các nóc nhà hai bên đường lộ nhố xuất hiện hơn trăm tên thủ hạ của Tiền Độc Quan, chặn đứng mọi ngã đường đào tẩu của bọn gã.

Khấu Trọng gầm lên một tiếng, Tinh Trung Nguyệt liền hóa thành một đạo ánh sáng vàng chói lọi bổ thẳng xuống đầu Lăng Phong và Kim Ba. Loa Hoàn Kinh mang theo khí lạnh ghê người cuốn cuộn đẩy tới.

Từ Tử Lăng song thủ liên tiếp đẩy ra mười chưởng, từng đạo chưởng phong sắc bén hơn cả đao thương kiếm kích đánh trúng hơn mười tên địch nhân chưa kịp trụ vững cước bộ, góc độ và thời gian đều chuẩn xác phi thường.

Địch nhân lập tức người bay ngựa ngã, những kẻ công lực tương đối thấp lập tức bị đẩy ngược lại vào trong các cửa tiệm ven đường, kẻ nào công lực khá hơn thì cũng loạng choạng thoái lui, thổ huyết thọ thương.

“Đinh đinh đinh!”.

Tĩnh Trung Nguyệt cùng lúc bị hay cây Kim Ngân Thương của Lăng Phong và cây Thiết Côn của Kim Ba chặn lại. Loa Hoàn Kinh xoay tròn thổ ra như vũ bão, làm cả hai đều bị Khấu Trọng chấn bật ra.

Khấu Trọng không ngờ công lực hai kẻ này lại cao thâm đến vậy, tuy miễn cưỡng đẩy lui được địch nhân, nhưng trong lòng không hề cảm thấy hoan hỉ chút nào, càng hiểu rõ nếu không nhanh tay hạ sát thủ, đột phá vòng vây thì hôm nay hai gã đừng hòng còn mạng mà rời khỏi Tương Dương. Nghĩ đoạn gã lập tức gầm lên một tiếng dữ dội, tung mình bổ tới như một ánh sao băng, không để Kim Ba, Lăng phong có cơ hội nghỉ ngơi.

Kim Ba và Lăng Phong đều là hạng giáo hoạt túc trí đa mưu, thấy Khấu Trọng dũng mãnh như thần, lập tức nhảy lui về phía sau né tránh, hòng để đồng bọn từ hai bên bổ tới cản đường, tiêu hao sức lực của gã.

Lúc này Tiền Độc Quan đã đuổi gần tới nơi, nếu để hai nhóm người này hợp lực với nhau, kết cục của hai gã e rằng không cần suy nghĩ cũng có thể đoán ra được.

Khấu Trọng thấy tính mạng bị uy hiếp tới nơi, nào dám hạ thủ lưu tình, Tĩnh Trung Nguyệt tả xung hữu đột, gặp kẻ nào là giết kẻ đó. Sau mười ngày tu luyện với Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng trong thâm sơn, đao thế của gã càng thêm lăng lệ bội phần, Loa Hoàn kinh lại càng thu phát tùy tâm, mỗi một đao bổ ra là có kẻ ngã xuống, cả người lẫn binh khí đều bị gã hất tung.

Từ Tử Lăng theo sát phía sau Khấu Trọng, ép sát lưng vào người gã giống như một người có hai thân mình, dùng chưởng phong quyền kinh đánh bật những tên địch nhân xông tới từ hai bên và phía sau, không cần phải cố kỵ điều gì, cứ thẳng tay chém giết. Chỉ là địch nhân không kẻ nào là không có thân thủ cao cường, đặc biệt là đám thủ hạ dưới trướng Tiền Độc Quan, tên nào tên nấy đều đã được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tuy rằng không ngừng bị đánh ngã, nhưng vẫn lớp lớp tràn lên, khiến hai gã phải ứng phó không ngơi tay.

Cả con phố giờ đây ngoại trừ những chiếc xe đã lật nhào ra, tất cả dân chúng đều đã tránh vào những cửa tiệm hoặc ngõ nhỏ hai bên đường, tình hình này đối với hai gã tự nhiên là vô cùng bất lợi.

Kim Ba và Lăng Phong vẫn đang bước giạt lùi, miệng không ngừng hò hét những người khác xông lên tấn công.

Tiền Độc Quan chỉ còn cách bọn gã tầm tám chục trượng.

Khấu Trọng càng chém giết càng hưng phấn, chợt nhớ tới ba kiếm khi đó của Bạt Phong Hàn, Tinh Trung Nguyệt liền tiếp chém ra mười mấy nhát, đánh ngã bảy tám tên địch nhân liền.

“Đang!”.

Kim Ba biết thời cơ đã tới, lập tức chuyển thoái thành tiến, Thiết Côn mang theo kinh lực mãnh liệt nhân lúc Khấu Trọng còn chưa kịp ổn định cước bộ, quét vào hạ bàn của gã. Với công lực của Khấu Trọng cũng phải cảm thấy khó khăn, vội dừng bước huơ đao hất văng Thiết Côn ra.

Lăng Phong bổ tới vị trí Kim Ba vừa nhảy lui để khuyết, tả thủ kim thương, hữu thủ ngân thương rung lên như hai con độc xà, đâm thẳng vào ngực Khấu Trọng.

Khấu Trọng đang thâm kêu hồng bát thì Từ Tử Lăng đã chạm lưng vào lưng gã, đồng thời truyền qua một cỗ chân khí.

Khấu Trọng lẽ nào không hiểu ý huynh đệ, lập tức nhân đà phóng vút lên không, Tinh Trung Nguyệt trong tay bổ thẳng xuống đầu Lăng Phong một đao sấm sét.

Lăng Phong đầu gối Khấu Trọng vẫn còn dư lực tấn công, hồn phi phách tán, vội vàng lăn tròn xuống đất, kim ngân song thương cùng lúc đẩy ngược lên trên.

Khấu Trọng cười lên ha hả, Tinh Trung Nguyệt hóa thành một quang sáng vàng chém gãy binh khí mấy tên địch nhân xung quanh rồi mới chọc thẳng vào giữa hai cây thương của Lăng Phong.

Lăng Phong cũng không hổ là tay cự phách, song thương vội gác chéo nhau đỡ lấy bảo đao của Khấu Trọng.

“keng!”.

Lăng Phong đỡ được một đao, nhưng không cản nổi Loa Hoàn Kinh kỳ dị của Khấu Trọng, miệng thổ ra máu tươi, lăn sang một bên, liền tiếp làm ngã bảy tám người bên mình đang bổ nhào tới.

Tiền Độc Quan chỉ còn cách đó chừng năm mươi trượng, tình thế càng thêm nguy cấp.

Từ Tử Lăng tung mình tới bên dưới Khấu Trọng, đánh ra một quyền như vũ bão về phía Kim Ba, đồng thời song cước cùng lúc đá ra, hất bay hai tên địch nhân đang lao tới.

Nhân lúc đó, bên phía Kim Ba đã tập trung được hơn ba mươi người chặn mọi lối thoát phía trước mặt hai gã.

“Bình!”.

Kim Ba đẩy tả chưởng ra ngạnh tiếp với một quyền cách không của Từ Tử Lăng, bị chấn động loạn choạng lui về sau mấy bước, chợt nghe tiếng lưỡi đao phá không vang lên ở trên đầu, Tinh Trung Nguyệt đã hóa thành một đạo cầu vòng vàng rực chém xả tới, đồng bọn đứng xung quanh y đều bị đao phong bức dạt ra bốn phía.

Kim Ba đột nhiên phát giác ra mình phải cùng lúc đối mặt với hai thế công cuồng mãnh của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, vội vàng kinh hãi tự lấn mình xuống đất như một quả cầu thịt.

Hai gã đuổi được hai tên cường địch này, áp lực giảm đi quá nửa, vội thừa cơ xông thẳng vào giữa đám địch nhân chém giết, làm ba mươi tên đại hán kêu la vang trời, hỗn loạn như bầy dê gặp hổ đói.

Trong nháy mắt hai gã đã sắp đột phá được vòng vây, thoát ra phía trước. Chính vào giờ khắc quan yếu đó, một tràng cười khanh khách của nữ nhân lại vang lên phía trước mặt.

Hai gã kinh hãi nhìn lên, chỉ thấy quả phụ của Đại Giang Liên Minh Chủ Giang Bá là Đặng Thục Minh trước đây đã từng chỉ huy thuộc hạ vây công Bạt Phong Hàn đang cười duyên dáng đứng chặn ở phía trước đó chừng hai mươi trượng, hai bên không ngừng tràn ra những hảo thủ của các môn phái dưới cờ Đại Giang Liên Minh.

Hai gã tâm niệm chuyển động, lập tức nhảy lên nóc nhà phía bên trái.

Một tràng cười dâm dăng lại vang lên, Diễm Ni Thường Chân không biết từ đâu xuất hiện, vung tay bắn ra một dải lụa màu trắng tới mặt hai gã.

Hơn mười tên đại hán khác đứng trên nóc nhà cũng cùng lúc ném ra một trận mưa ám khí chụp xuống đầu bọn gã.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu mẹ ơi, vội vàng vận khí trầm người xuống.

Ác Tăng Pháp Nạn hoành trượng đứng trên nóc nhà đối diện, cười ha hả nói: “Hai tên tiểu tử tại sao không nhảy lên chỗ bần tăng vậy?”.

Chỉ một khắc lơ lửng, bọn người Tiền Độc Quan ở phía sau đã kịp đuổi tới, khiến hai gã lập tức rơi vào giữa trùng vây ác liệt. Địch nhân tản ra đôi chút để lại một khoảng trống rộng, ai nấy đều trừng mắt nhìn hai gã như hổ đói nhìn mồi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dựa lưng vào nhau hiên ngang đứng thẳng, bề ngoài thì không có vẻ gì sợ hãi, nhưng trong lòng thì đều đang thầm hối hận. Bọn gã lọt vào cảnh này,

tất cả đều chỉ vì không ngờ rằng địch nhân ở khắp nơi lại chịu kết thành liên minh, hợp lực đối phó với bọn gã. Có thể đoán được là sau khi bọn chúng tìm khắp đoạn đường tới Lạc Dương cũng không thấy hai gã, đoán định bọn gã vẫn còn ở lại vùng phụ cận Tương Dương nên mới bố trí thiên la địa võng để chờ hai gã tự chui đầu vào rọ. Còn bọn gã thì lại dồn toàn bộ tinh thần vào chuyện đối phó Âm Quý Phái, nhất thời quên đi bọn Kim Ba, Đặng Thục Minh, lại càng không thể ngờ Tiền Độc Quan cũng trở thành địch nhân nên mới thất sách như vậy.

Ác Tăng Pháp Nạn là kẻ hiểu chiến nhất, lại có mối thâm cừu đại hận với hai gã, nên tung mình nhảy xuống trước tiên, khí thế hung mãnh phi thường, nếu đối lại là hạng cao thủ bình thường, chỉ sợ chưa kịp tiếp chiêu đã hồn phi phách tán, vút đao đầu hàng rồi.

Khấu Trọng biết khó tránh khỏi ác chiến, liền thu nhiếp tinh thần, Tĩnh Trung Nguyệt rung rung chỉ thẳng vào mặt Pháp Nạn.

Hai con mắt to tròn của Pháp Nạn xạ ra những đạo hàn quang ghê người, nhìn chăm chăm vào mặt Khấu Trọng, gầm lên: "Ta phải đích thân thu thập tên tiểu tử này, không ai được can dự vào!".

Lời còn chưa dứt thì y đã bổ tới, hoành trượng quét thẳng vào ngực Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng dịch người sang một bên, hiên ngang uốn ngực đảo mắt nhìn chúng địch nhân, ra vẻ sẽ không nhúng tay vào trận đấu giữa Khấu Trọng và Pháp Nạn.

Khấu Trọng lộn nhào một vòng, Tĩnh Trung Nguyệt chém nhanh một đao, dùng thủ pháp trực tiếp đỡ lấy cây cương trượng nặng quá trăm cân của Pháp Nạn.

"Đang!".

Đao trượng giao tiếp, phát ra những tiếng kêu đinh tai nhức óc. Cơ hồ như nằm ngoài dự đoán của tất cả chúng nhân, Khấu Trọng chẳng những không bị tỷ lực cường mãnh của Pháp Nạn đánh cho đao bay người chết, mà còn chấn lui y về sau nửa bước, khiến gương mặt kiêu ngạo của y thoáng hiện lên vẻ kinh hãi vạn phần.

Chính trong lúc cây cương trượng bị bật ra đó, Tĩnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng đã vòng lại chém ra đao thứ hai với một tốc độ kinh người. Ánh sáng vàng tỏa ra chói lọi, nhanh tới mức không người nào nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nếu đối lại là mười ngày trước, Khấu Trọng tuyệt đối không thể sử ra một chiêu đao mạnh mẽ bá đạo nhường này. Nhưng hơn mười ngày cùng đại cao thủ như Bạt Phong Hàn

khổ luyện đã khiến gã có thể dùng Loa Hoàn Kinh hóa giải trượng kinh mạnh mẽ vô song của Pháp Nạn, đồng thời ra chiêu phản kích ngay sau đó.

Trong tiếng thét kinh hãi của chúng nhân, đuôi trượng của Pháp Nạn hất ngược lên, miễn cưỡng đỡ lấy một đao khai sơn phá thạch của Khấu Trọng.

Pháp Nạn hự lên một tiếng, lão đảo thoái lui cả trượng ra phía sau vòng vây, tức giận tới độ gương mặt xanh xám, uy phong hoàn toàn mất hết.

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Công phu mèo cào mà cũng dám ra đây bêu xấu! Tất cả lên một lượt đi!".

Lập tức có hơn mười tên địch nhân tràn lên.

Tiền Độc Quan bước lên phía trước quát lớn: "Tất cả lui lại!".

Lời nói của y hiển nhiên có quyền uy rất lớn, mấy tên vừa lao lên lập tức y lời nhảy ngược về sau.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại tụ lại một chỗ, trong lòng thầm kêu khổ. Hiện giờ bọn gã chỉ hy vọng càng loạn càng tốt, nói không chừng có thể nhân lúc hỗn loạn mà tìm ra cơ hội đào tẩu, bằng không nếu để đối phương dùng chiến thuật xa luân đối phó như đối phó Bạt Phong Hàn lần trước thì chỉ riêng một mỗi cũng đủ làm bọn gã chết rồi.

Địch nhân lại lùi về sau, để lộ một khoảng trống rộng hơn, ai nấy đều nhìn chăm chăm vào hai con cá nằm trong lưới là hai gã.

Đặng Thục Minh bước ra từ đám người đối diện với Tiền Độc Quan, tả hữu còn có Kim Ba, Lăng Phong. Chỉ nghe nàng ta cười khanh khách nói: "Hai tên tiểu tử không biết trời cao đất dày, dám đối địch với Đại Giang Liên Minh chúng ta, lần này cho các ngươi mọc cánh cũng khó thoát khỏi đây!".

Khấu Trọng cười lạnh đáp lại: "Nói nhiều làm gì, để xem võ công các ngươi thế nào? Có kẻ nào dám lên đây quyết đấu với Khấu mỗ một trận không?".

Chúng địch nhân hò hét quát tháo vang trời, chấn động cả con phố dài.

- o O o -